

BUITENBEENTJES

In deze rubriek gaat 'Juf Sofie' elke maand in gesprek met iemand voor wie het schoolsysteem niet vanzelfsprekend is, maar die toch 'geslaagd' is.

'Alle hobbels hebben me gevormd'

▲ Barend Last is na een zware jeugd docent, spreker en schrijver geworden. FOTO: KOEN VERHEIJDEN

De Cito-toets wees Barend Last richting speciaal onderwijs. Maar daar stak zijn moeder een stokje voor. Na een hobbelige aanloop is hij docent, schrijver en spreker. „Er kwam een soort oerkracht in me los.”

Sofie van de Waart
Utrecht

Barend Last heeft het goed voor elkaar. Eén dag per week staat hij voor groep 3 van de basisschool, de rest van de week reist hij als spreker het land door. En tussendoor schrijft hij boeken, voor kinderen en volwassenen. Maar iets in zijn cv op LinkedIn deed mij vermoeden dat hij een bijzondere weg had afgelegd om hier te komen.

Die weg was er een van vallen en opstaan. „Ik had al drie basisscholen achter de rug toen ik in groep 8 een heel lage score haalde voor mijn Cito-toets: 513. Dat hoort bij speciaal onderwijs.”

„Ik werd in die tijd gepest en had een complexe thuissituatie. Mijn ouders hadden een vechtscheiding. Dat zorgde voor spanning, ook met mijn broertje, met wie ik geregeld in conflict lag. Het maakte dat ik een teruggetrokken jochie was met migraine en faalangst. Mijn moeder heeft uiteindelijk moeten praten als Brugman om mij op het vmbo-t te krijgen. En ik wist een ding zeker: ik moet een nieuwe start maken.”

Nieuwe kans

Barend mocht starten en koos bewust voor een school waar niemand van zijn klasgenoten heenging. Een nieuwe kans. Maar thuis was er nog veel heibel. Vooral met zijn broer. Daarom zocht zijn moeder ondersteuning. Zo kwam Barend terecht bij een pleeggezin. Voor de weekenden. Maar uiteindelijk verbeterde de thuissituatie niet, kreeg zijn moeder een burn-out en werden de broers gescheiden.

Hoe verdrietig dat ook was, het bracht wel meer rust in zijn leven. En de nieuwe school pakte

goed uit. In de brugklas sloot Barend vriendschappen en het pesten stopte. Maar het kaarsje voor school brandde zwak: Barend spande zich minimaal in en ging elk jaar maar net over. Hij verhief spieken tot kunst en in zijn vrije tijd was hij vooral bezig met zijn eigen, autodidactische ict-opleiding. „Gamen, programmeren en elektronische muziek maken vond ik wél interessant.”

Toen het einde van school naderde, koos Barend voor de marine. Dat bleek een levensveranderende stap. „Halverwege de opleiding werden we één voor één naar voren geroepen voor onze tussentijdse beoordeling. Ik kwam als laatste, en dat was gek. De korporaal had een vernietigend oordeel: de laagste score die hij in jaren had gegeven. In mijn lichte voelde niemand zich met mij verbonden. Het was een klap in mijn gezicht, maar hij had gelijk. Ik zorgde vooral voor mezelf. In het leger heb je daar alleen niets aan. Dat weekend besloot ik: ik móet veranderen.”

De rubriek wordt gemaakt door 'Juf Sofie', Sofie van de Waart. Zij is spreker en begeleidt scholen, ouders en kinderen die soms vastlopen in het geijkte onderwijsstelsel, bijvoorbeeld als kinderen hoogbegaafd zijn of een taalachterstand hebben.

Suggesties? Mail naar: buitenbeentjes@dpgmedia.nl

Barend richtte zich tot zijn lichtinggenoten en draaide zijn gedrag 180 graden om. De marine leerde hem om samen te werken, niet alleen aan jezelf te denken. Na vier jaar trad hij uit dienst met een eervolle vermelding.

„Die jaren hebben me gevormd tot wie ik nu ben. Ik leerde daar wat ik op school én thuis nooit had geleerd: dat je samen sterker staat dan alleen. En dat ik ook meer in mijn mars had dan ik altijd had gedacht.”

Cum Laude

Barend trok zo naar Utrecht en koos voor de pabo. Hij ontdekte het studentenleven en vond een nieuwe wereld. Tussendoor overleed zijn vader, slechts 53 jaar oud, maar hij rechte zijn rug en studeerde cum laude af.

Op 28-jarige leeftijd werd hij schoolleider, als jonkie in een team van verder enkel vrouwen.

Maar daar stopte de weg niet. „Ik besloot onderwijswetenschappen te gaan studeren. Daar moest ik wel bijles voor nemen om mijn wiskunde op vwo-niveau te krijgen. Toen ik eenmaal startte, voelde ik me als een vis in het water. Ik vond het fantastisch om te studeren, ik leerde daar echt kritisch denken, ik genoot van de wetenschappelijkheid en de filosofie. Daar vielen alle puzzelstukjes op hun plek.”

Hij had het zeker ook wel lastig, gezien zijn jeugd. Maar Barend kon zich optrekken aan het plezier dat hij haalde uit zijn werk in het onderwijs. Inmiddels is hij op een plek waar hij wil zijn, met een fijn gezin.

„Ik kan echt genieten van het leven, zoals ik het nu zelf heb vormgegeven. Ik weet hoe ik mijn werkweek wil inrichten, ik weet wat ik wil. Ik moet alleen de balans bewaken tussen werk en privé. Want ik heb een overdrive om doelen te bereiken. Uiteindelijk geloof ik dat alle hobbels die ik op mijn weg ben tegengekomen, hebben bijgedragen aan de persoon die ik nu ben. En daar ben ik tevreden mee. Al heb ik het pad soms ook wel eens vervloekt.”